

Із чого б то почати? А хоч би й так: в одному далекому-предалекому царстві-королівстві жила собі принцеса... Медоторка? Ну, це вже як вийде...

Колись одна розумна людина сказала мені: якщо тебе довго щось турбує — опиши це. А далі — як собі хочеш. Можеш спалити. Або кудись заховати. Ну, та я спалю. Тому що я сгазу. По-нашому — схиблена. Або звихнена. Але англійською не так прикро звучить. У них в кожній пісні — самі «сгазу».

Мама про мене іншої думки. Вона вважає, що я абсолютно нормальна, а ось інші... Усе, що вона думає про інших, — не для щоденника. Напевно, мама так виправдовується. Бо коли вони мене в Індії народили — тато там за контрактом працював, а мама просто собі нудьгувала, — то постійно горочили: «Аленько, квіточку не чіпай, це кака»; «кицьку не гладь, у неї глисти»; «до кущів не підходь, там змії, вони тебе покусують, і ти помреш»; «до діток не торкайся, на них страшніючі мікроби»...
Отакє.

Одне слово, все навколо — кака. Індія — країна своєрідна,

з контрастами, і я батьків розумію. Вони хотіли як краще. І досі хочуть. Ось лише якщо чотирнадцять років людині вдовбувати, що скрізь навколо сама зараза, то людина стає сгазу. Чи, в кращому випадку, просто дурепою. Тому що псих — він, певно ж, анічогісінько не тямить. А мені щодо самої себе все зрозуміло.

Я навіть одного разу в нашу психушку з'їздила — спеціально, щоб ознайомитися. Це просто — сіла на шостий автобус, п'ять зупинок — і дурка. У них там п'ятиповерхівка, а навколо парк. Вікна на другому поверсі заграбовані. Це щоб вони звідти не стрибали. А то раптом який-небудь розумака уявить, що він лелека, й крилами змахне... Лови тоді.

Ні, шкода їх, звісно. Вони по парку — ті, що не дуже психи, — гуляють... Я за деревом стояла, спостерігала. Один дідок веде бабцю, за плечі худі її обіймає, а вона немов щось у повітрі ловить і йому дарує. Посміхається...

Я відтак ревіла. За них і за себе. Уявляла майбутнє: осінній парк після літа відпочиває, жовте листя осипається, а ми з чоловіком, старенькі вже, скоцюрблені такі, йдемо тихесенько, геть прозорі, про життя розмовляємо... Шарк, шарк...

Ось лише ніколи цього не буде. Тому що в когось усе в житті нормально — а в когось так, як у мене...

Стоп! Про «так» — це в кінці. А зараз лише початок.

Самарін хвацько розкрив дужки, скриплячи крейдою, нашкрябав корінь і з переможним виглядом обернувся обличчям до класу.

— Усе, Карино Геннадіївно!

— Ні, друже, не все! Рівно половину загубив.

— Та не може бути! Ось же ікс! Яка половина? Нормальний корінь! $x = 20!$ Ось! Бачите, який круглий корінь!

Ага, наш сонячний клоун знову не вивчив домашнього завдання! Клас захихикав. Карина підійшла до Самаріна, спустивши на кінчик носа окуляри, глянула в його ангельські вічі й сказала зовсім без посмішки:

— Самарін, ти відкопав круглий корінь, а нам потрібен квадратний! Квад-рат-ний! Я тобі, Самарін, не анекдот розповідаю, а даю дуже суттєву підказку. Вловлюєш?

— Не...

Самарін, звісно, відповів, як дурбецало. «Не!» Ясна річ, усі попадали зо сміху.

Карина — вона взагалі сувора, але якась своя. А ось, приміром, біологічка, Олена Юріївна, з усіма сюсі-пусі, та, дивлячись їй у вічі, я бачу, що там, усередині, все їй байд... Пофіг їй усе! І найперше ми. А сюсюкає —

бо такий у неї спосіб самозбереження. Можна, звісно, кричати, але тоді на роботу взагалі йти не захочеться... І навіщо такі стають училками? Щоб покомандувати? Певно, уявляла собі колись, що зайде в клас — а там усі навитяжку: «Доб-рий-день, О-ле-но Ю-р'їв-но!» І, звісно ж, у журнал оцінки ставити — оце воно-о-о!.. Та очі її виказують — не те, що Карину. Карина — кремінь. Та ще й весела.

Атож, це я знову відволіклася. Одне слово, Самарін тупо витріщився на рівняння. Нарочито тупо. Коли насправді, то так не витріщаються. А що йому, зрештою, залишається — мультяшно-рудому, круглолицьому, з вухами, як у Чебурашки? Коли з клоуна сміються — це нормально! І не образливо, якщо звикнеш.

— Та ось же...

— Що «ось же»?

— Корінь ось.

— Один?

— Ну!..

— Так, друже Самарін. Поняття квадратного рівняння у твоїй голові не вкоренилося. Незважаючи на мою суттєву підказку.

Математика з Кариною — це вистава! Ясна річ, сміялися всі, окрім мене.

★ Тут у мене, як завжди, роздвоєння.
Половині Альки хочеться бути солідарною
з усіма, а в другій половині — тієї, певно,

в якій CRAZY живе, —
не виходить.

Раніше було інакше, а тепер — ось так. Бо з Самарі-на нечасто знушаються, а з мене — завжди. І як уявлю, що ось зараз він, усередині, справжній Самарін, волає і корчиться — «Не треба! Мені боляче!» — то сміятися уже й не хочеться. Ну, себто, гидко сміятися.

Карина зітхнула, подивилася в журнал. Галас одразу припинився: усе зрозуміло, будуть викликати. Юлька Плакса — це у неї прізвище таке — руку дере. За іншими доробляти легше, а оцінку однак отримуєш. Вона на додаткових питаннях уже не перший рік виїжджає. Відтоді, як про це збагнула. Учителі в один голос: яка активна наша Плакса! А вона не активна. Вона хитра. Сама мені про це по секрету розповіла.

Юлька — моя єдина подружка. Єдина у світі. Вона ніколи з мене не насміхається. Я свого часу мучилася питанням: навіщо я їй? Гарній, жвавій, авторитетній... А тоді перестала. Нема сенсу.

— Плакса, посидь. Біля дошки давно не була... — По спині мурашки забігали. Справді викличуть. Я завжди це відчуваю. Певно, у мені щось екстрасенсне живе. — Аля Диряєва.

Викликали. Недарма бігали мурашки. Цікаво: а чому, коли викликають, то страшно? Навіть якщо знаєш правильну відповідь. Інстинкт самозбереження, чи що? Ясно ж, що Самарін одну дужку загубив. Квадратне рівняння — тож і коренів має бути два. Кубічне — три. Елементарно!

— Антоне (*Антон — це Самарін*), зітри нижню частину рівняння. У тебе почерк міністерський! Компактніше треба, друже!

— Та ж я на президента готуюся, Каріно Геннадіївно! Хіба ви не в курсі?

— Бідолашна країна!

— А це ще чому? — Самарін набурмосився і знову став схожий на дурбецала.

— Ти державну економіку доконаєш. Рахувати не вмієш.

— А ви мене навчіть! — усміхнувся Антон.

— І культури тобі, друже, бракує. І дрес-код у тебе дивний!

— Що? Який ще код?

Було помітно, як у голові Самаріна гарячково закрутилися шестерні, заклацали перемикачі. Так, жарти

* Юлька Плакса

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

геть, про дрес-код Антончик не в курсі. Клас пробило на смішки.

— Ну, ну, розійшлися, — посміхнулася Карина, дала випустити пару і постукала товстою обручкою по столу. — Відпочили? Продовжуємо. Самарін, витирай свої письмена і сідай.

— Карино Геннадіївно, можна вас на хвилинку? — у двері просунулася голова нашої нової завучки. Ніяк не запам'ятаю, як її звати. Карина вийшла.

Самарін узяв губку, мазонув разок по дошці, засміявся.

— Чого радієш, Тоха? — Колесников завжди Антона Тохою називає.

— Зараз, Колян, побачиш! Шоу буде! Гей, пані та панове! — Самарін помахав напівсухою губкою над головою. — Вистава починається! Дивіться уважно! Шоу під назвою «Мийдодір — три до дір».

Я здригнулася.

★ Мийдодір — це про мене. ★

Тому що я — ДИРяєва. ○

Мені одразу стало якось нудотно. Не те щоб знудило, не по-справжньому — інакше. Коли Самарін в ударі, можна чекати чого завгодно. Бо коли з нього знущалися, він засвоїв, що бити треба першому. Я почала підводитися, навіщось сама собою піднялася рука.

— Тоха! Диряєва у тебе милостиню просить! Може, даси п'ять копійок?

— Та мені для Мийдодіра нічого не шкода. Але ж вона не візьме. Гроші, Колян, — це бруд!

— Залежно які гроші...

Я швидко опустила руку. А можна було, навпаки, підняти — немов зачіску поправляю. Тепер, звісно, усім радість.

— Отже, — Самарін узяв із Карининого столу указку, постукав нею по долоні, закликаючи «оркестр» до уваги, — трам-пам-па-ра-пам! Шоу починається!.. Дія перша! — Єхидно посміхаючись, він висякався в кулак. Або лише зробив вигляд. У Антона все так — напозір. — Дія друга. — Показав мені руку, щоб не думала, ніби не насправді. Нічого там, звісно, не було. Але мене пересмикнуло. — Дія третя, заключна! — Не кваплячись, припечатав уявні (а може, й не уявні?) соплі до губки.

— Фе, Самарін! Сам тепер свою гидоту бери.

Це Ірочка Бобиренко. Вона Антона терпіти не може. Бо красива, а він весь час навколо неї увивається. Ось якби хтось інший увивався...

Тепер занудило по-справжньому. Я зиркнула на Бобиренко. А раптом вона змусить Самаріна промити губку? Кого-кого, а Ірочку він точно послухається. Ясно ж, що гидко. Навіть якщо там і немає нічого.

Бобиренко глянула на мене. Ні. Не змусить. Губи в неї гидливо скривилися, але в очах... Там недобре блиснуло. Не змусить.

Самарін акуратно примостив губку біля дошки.

— Диряєва! Агов! Твій вихід!

— Так, Алю, йди до дошки і поясни Самаріну, де він другий корінь загубив, — підхопила Карина, заходячи в клас. — Антоне, чому дошка досі брудна?

— Та ж, Карино Геннадіївно, Диряєва зітре. Вона ж у нас розумна. А я звідки знаю, до якого місця витирати треба?

— Саме до отого й треба, Самарін.

Відповідь була в дусі Карини, але ніхто не засміявся. Усі дивилися на мене. Дивилися — не можу слова підібрати... — з азартом.

я часто думаю:

ЧОМУ вони зі мною ТАК?

Нормальний же клас, анітрохи не гірший від інших. Дружать хто з ким, іноді разом збираються. Може, я сама винна? Нудно їм на уроках, ото й розважаються. А я дозволяю. Єдина з усіх «нестандартних» — дозволяю... Ну, бо не дурня ж, як Антон, клеїти!

Мої плечі самі рвонули вгору, прикриваючи вуха. З цим нічого не можна вдіяти. Так завжди буває, коли شوу... Певно, це теж якийсь інстинкт. Як у птахів. Вони

